

Список літератури:

1. Артемова Л. В. Педагогіка і методика вищої школи / Навчально-методичний посібник для викладачів, аспірантів, студентів магістратури. – К.: Кондор, – 2008. – 272с.
2. Бондар В. І. Дидактика. – К.: Либідь, – 2005. – 264с.
3. Бордовская Н.В. Педагогіка / Н.В. Бордовская, А.А. Реан – СПб.: Питер, – 2006. – 304 с.
4. Власова О. І. Педагогічна психологія / Навчальний посібник. – К.: Либідь, – 2005. – 400с.
5. Ортинський В. Л. Педагогіка вищої школи / Навч. посіб. (для студ. вищ. навч. закл.). – К.: Центр учбової літератури, – 2006.

Проблеми самостійної роботи студентів у виЗ та підготовки викладачів до її організації

Дронь Ю.П., аспірант

Необхідною умовою мобілізації студентів на якісну професійну підготовку є відповідна програма їхньої самостійної пізнавальної діяльності, її навчально-методичне та організаційно-педагогічне забезпечення. У сучасних умовах існує тенденція до скорочення аудиторних годин на вивчення тієї чи іншої дисципліни та компенсація їх за рахунок поза аудиторної, самостійної роботи. Досліджуючи можливості методу самостійної роботи студентів, наголосимо на управлінській функції викладача, адже кінцевий результат залежить саме від його організаторських умій. На початку роботи над системою підготовки викладачів ВНЗ до організації самостійної роботи студентів потрібно визначити певні етапи її функціонування залежно від того, яка основна мета в певний часовий період. Відповідно до цього можна визначити три етапи:

1. Адаптаційний – тут ідеться про адаптацію викладача до умов викладання у ВНЗ, здебільшого на цьому етапі він повинен усвідомити зміст, мету та завдання використання прийомів, форм і методів організації самостійної роботи студентів; потребу відповідності обраних форм і методів меті та цілям виконання завдань. Метою цього етапу ми вважаємо досягнення викладачем першого низького рівня (який відповідає використанню

репродуктивних, копіювальних видів самостійної роботи) підготовки викладача до організації самостійної роботи студентів.

2. Практично-репродуктивний – на цьому етапі у сфері нашої уваги в основному перебувають: вміння та володіння навичками організації самостійної роботи, адекватного використання видів, форм та методів організації самостійної роботи студентів, відповідність їх застосування динаміці ускладнення змістовної частини навчальної дисципліни та вимогам щодо набуття знань, розвитку вмінь і навичок студентів з навчальної дисципліни. Метою роботи на цьому етапі ми вважаємо проходження середнього та вище середнього рівнів (середній рівень характеризується переважним використанням реконструктивних, варіативних видів роботи, вище середнього – використанням частково-пошукових видів).

3. Оптимізаційний – на цьому етапі відбувається завершення підготовки викладачів до організації самостійної роботи студентів. Його основними завданнями є такі: формування готовності викладача до самостійної творчої праці у напрямі організації самостійної роботи студентів, формування вмінь встановлення оптимального співвідношення складності навчальних завдань з формами, прийомами та методами організації [6].

Зазначимо, що всі елементи цієї системи є взаємозумовленими, а сама модель – циклічна. Вона має зворотний характер. Так, ті викладачі, навички яких до організації самостійної роботи є достатніми, часто знову повертаються до першого рівня її організації – самопідготовки, але тепер характер їх роботи значно складніший: вона переважно спрямована на науково-дослідну діяльність або на допомогу початківцям.

Список літератури:

1. Володько В.М., Дмитрик І.С., Іванова Т.В. Самостійна пізнавальна діяльність студентів. – К., 1993. – 52 с.
2. Солдатенко М.М., Сусь Б.А. Самостійна пізнавальна діяльність як найважливіша умова формування спеціаліста // Вища і середня освіта. – 1994. – № 7. – С. 39-44.
3. Ужик В.О. Педагогічні основи організації самостійної роботи студентів. – К: Вища школа, 1981. – 23 с.

4. Бодик О.П. Самостійна робота студентів як важлива складова навчального процесу в контексті Болонського процесу // Психолого-педагогічні основи гуманізації навчально-виховного процесу в школі та ВНЗ. Болонський процес в Україні та Європі : досвід, проблеми, перспектива. Збірник наукових праць. Випуск VIII. – Рівне, 2008. – С. 24-30.
5. Синьов В.М. Кадрова та виховна робота в ОВС : Навч.-метод. посіб. / [В.М. Синьов, В.І. Кривуша, Т.В. Кушнірова, М.І. Легенький]. – К., 2006. – 179 с.

Експериментальне дослідження рівня розвитку творчого мислення студентів

Кривопишина О.А., доцент; Стрелец Г.В., аспірант

Основними методами дослідження рівня розвитку творчого мислення студентів виступили методики на невербальну креативність Е. Торренса та вербальну креативність С. Медника, адаптовані А.Н. Вороніним для діагностики студентів, тест-опитувальник мотивації досягнення успіху та мотивації уникання невдач і тест-інтелекту Айзенка у комп'ютерному вигляді, версія 2.1, адаптований кафедрою психології Санкт-Петербурзького державного університету та компанією АТ 4057. Дослідженням було охоплено 62 студенти за спеціальністю «інструментальне виробництво» впродовж січня 2010 року.

Проведене дослідження взаємозв'язку рівня мотивації і рівня креативності свідчать про те, що у майбутніх інженерів взаємозв'язок між рівнем мотивації досягнення і рівнем креативності має високу позитивну кореляцію. Узагальнення матеріалів дослідження дозволяє зробити такі висновки:

1. Креативність як властивість особистості виявляється в тенденції до вирішення проблем по-новому, новими засобами, семантичними "стрибками", конфігураціями дій або методів та ін. Для активізації креативності необхідно створення особливого психічного стану. Це дозволяє вважати її одним із системоутворюючих факторів структури особистості, що впливає та обумовлює рівень розвитку особистості та її самореалізації. 2. Максимальне виявлення творчого мислення студентів інженерів